

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lipca 2013 r.

Sąd Rejonowy w Strzelcach Opolskich Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący – SSR Piotr Domagała

Protokolant – sekr. sąd. Ewa Fita

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Strzelcach Opolskich – Joanny Obuchowskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 19 kwietnia 2013r., 24 maja 2013 r. i 19 lipca 2013 r.

sprawy **D. Z./Z./**, s. Z.i J.z d. M., ur. dnia (...)w P.

oskarżonego o to, że:

w dniu 04 sierpnia 2011 r. w S., w celu uzyskania korzyści majątkowej, doprowadził przedstawiciela przedsiębiorstwa (...)z siedzibą w S.do niekorzystnego rozporządzenia jego mieniem za pomocą wprowadzenia go w błąd w ten sposób, że posługując się dowodem osobistym wystawionym na nazwisko M. R.seria (...)i podając się za tą osobę „zawarł” umowę sprzedaży telefonu komórkowego marki N. (...)o nr (...), potwierdzając przy tym posiadanie tytułu prawnego do tego telefonu, brak wad prawnych tego telefonu, brak praw znajdujących się po stronie osób trzecich do tego telefonu, w sytuacji gdy telefon ten faktycznie stanowił przedmiot przestępstwa popełnionego na szkodę (...) Sp. z o.o., czym także w celu użycia za autentyczną, podrobił niniejszą umowę w ten sposób, iż w pozycji „sprzedający” nakreślił podpis (...), czym spowodował straty na szkodę przedsiębiorstwa (...)z siedzibą w S.w wysokości 550,00 zł

- tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

I. Uznaje oskarżonego **D. Z.**za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w części wstępnej wyroku, tj. uznaje go za winnego przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to, na podstawie art.286 § 1 k.k. przy zastosowaniu art.11 § 3 k.k., wymierza mu karę **6 (sześciu)** miesięcy pozbawienia wolności.

II. Na podstawie art.69 § 1 k.k. i art.70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie wymierzonej oskarżonemu D. Z.w pkt I części dyspozytywnej wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący **3 (trzy)** lata.

III. Na podstawie art.46 § 1 k.k. orzeka wobec D. Z.środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego M. C.kwoty w wysokości **550 (pięciuset pięćdziesięciu)** złotych.

IV. Na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeka przepadek dowodów rzeczowych uznanych za dowód rzeczowy i zarejestrowanych w wykazie dowodów rzeczowych Drz 262/12 – k. 45 akt sprawy.

V. Na podstawie art.29 ust.1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tj. Dz. U. z 2002, nr 123, poz.1058 ze zm.) oraz § 14 ust.2 pkt 3 oraz § 2 ust.3 i § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r., nr 163, poz. 1348 ze zm.) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. K.z Zespołu Adwokackiego w S.tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu D. Z.z urzędu kwotę **619,92 (sześćset dziewiętnaście 92/100)** złotych zawierającą w sobie 23% stawkę podatku od towarów i usług.

VI. Na podstawie art.624 § 1 k.p.k. w zw. z art.17 ust.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz.223, ze zm.), zwalnia oskarżonego D. Z.w całości od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, w tym opłaty od wymierzonej w pkt I części dyspozytywnej wyroku kary pozbawienia wolności, kosztami tymi obciążając Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 46/13

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

D. Z.na początku sierpnia 2011 r. przebywał w S.. Wcześniej został mu przekazany dowód osobisty na nazwisko (...)przez jego znajomego M. K..

Dowód ten został uprzednio zagubiony przez M. R.i znaleziony przez M. K..

(dowody:

- wyjaśnienia oskarżonego D. Z.– k. 122-124;
- zeznania świadka M. R. – k. 22-23;
- zeznania świadka M. K.– k. 31-32, 62-63)

W dniu 04 sierpnia 2011 r. w S.D. Z.udał się do przedstawiciela przedsiębiorstwa (...)z siedzibą w S.– M. C.i następnie wprowadził go w błąd w ten sposób, że posługując się dowodem osobistym wystawionym na nazwisko M. R.seria (...)i podając się za tą osobę „zawarł” umowę sprzedaży telefonu komórkowego marki N. (...)o nr (...), potwierdzając przy tym posiadanie tytułu prawnego do tego telefonu, brak wad prawnych tego telefonu, brak praw znajdujących się po stronie osób trzecich do tego telefonu, przy czym telefon N. (...)o nr (...)faktycznie stanowił przedmiot przestępstwa popełnionego na szkodę (...) Sp. z o.o.

Jednocześnie D. Z.w celu użycia za autentyczną, podrobił niniejszą umowę w ten sposób, iż w pozycji „sprzedający” nakreślił podpis (...).

Swoim zachowaniem spowodował straty u M. C. w wysokości 550,00 zł.

M. C. sprzedał następnie wskazany telefon B. D., która następnie zobowiązana była oddać aparat, z uwagi na fakt, iż pochodził on z czynu zabronionego.

(dowody:

- wyjaśnienia oskarżonego D. Z.– k. 122-124;
- zeznania świadka P. F.– k.260b, 3 ;
- zeznania świadka M. C.– k. 259b-260, 17;
- zeznania świadka B. D. – k.240b
- zeznania świadka M. R. – k. 22-23;
- zeznania świadka W. B. – k. 259b, 24-25
- zeznania świadka M. K.– k. 31-32, 62-63

- protokół zatrzymania telefonu komórkowego – k. 6-9
- protokół okazania wraz z tablicą poglądową – k. 13-15, 46-48, 72-79,
- umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 04.08.2011 r. – k. 26-27;
- protokół pobrania materiału porównawczego – k. 29;
- materiały postępowania w Prokuraturze Rejonowej w Ostrzeszowie – k. 33-41;
- protokół zatrzymania rzeczy – umowa sprzedaży z dnia 04.08.2011 r. – k. 42-44;
- oryginał umowy sprzedaży z dnia 04.08.2011 r. – k.45)

Podpis sprzedającego o treści: (...)widniejący na umowie kupna – sprzedaży, zawartej dnia 04.08.2011 r. pomiędzy sprzedającym R. M.zam. P.(...), a kupującym firma (...)z/s w S.ul. (...), której przedmiotem była sprzedaż telefonu komórkowego marki N. (...)o nr seryjnym (...)o wartości 550 zł nie został nakreślone przez M. R., jak również nie został nakreślony przez M. K..

Został nakreślony, metodą swobodnej kreacji pisma, przez D. Z..

(dowody:

- wyjaśnienia oskarżonego D. Z.– k. 122-124;
- zeznania świadka M. R. – k. 22-23;
- zeznania świadka M. K.– k. 31-32, 62-63
- protokół zatrzymania telefonu komórkowego – k. 6-9
- umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 04.08.2011 r. – k. 26-27;
- protokół pobrania materiału porównawczego – k. 29;
- materiały postępowania w Prokuraturze Rejonowej w Ostrzeszowie – k. 33-41;
- protokół zatrzymania rzeczy – umowa sprzedaży z dnia 04.08.2011 r. – k. 42-44;
- oryginał umowy sprzedaży z dnia 04.08.2011 r. – k.45;
- protokół pobrania materiału porównawczego M. K. – k. 64-65;
- kserokopie materiału porównawczego bezwplywowego – k. 66-68;
- protokół pobrania materiału porównawczego D. Z. – k. 81-82;
- opinia biegłego z zakresu badania pisma ręcznego i podpisów – k. 89-102)

Wyrokiem z dnia 02 kwietnia 2011 r. w sprawie o sygn. akt II K 66/12 D. Z.ostał skazany m.in. za to, że w dniu 4 sierpnia 2011 r. w S.w województwie (...)w salonie firmowym operatora sieci komórkowej (...)Sp. z o.o. przy ulicy (...)doprowadził przedstawiciela tego operatora do niekorzystnego rozporządzenia jego mieniem w ten sposób,

że posługując się dowodem osobistym wystawionym na nazwisko M. R.o numerze (...)i podając się za tą osobę zawarł umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych o numerze (...)zobowiązując się do korzystania z usług telekomunikacyjnych tego operatora przez okres 24 miesięcy, co było warunkiem zakupu w ofercie promocyjnej za 199 zł apatytu telefonicznego Samsung S 5830 wartości 1099 zł i jednocześnie podrobił podpisy M. R.na umowie w pozycji „czytelny podpis Abonenta”, na oświadczeniu w pozycji „czytelny podpis Klienta” oraz na wniosku o przeniesienie numeru do sieci P.w pozycji „czytelny podpis Klienta”, po czym nie mając zamiaru wywiązać się z umowy ani uiścić zapłaty za usługi telekomunikacyjne zrealizował usługi wartości 262,76 zł czym spowodował łączne straty na szkodę (...) Sp. z o.o. w wysokości 1162, 76 zł.

Orzeczenie uprawomocniło się z dniem 10 kwietnia 2012 r.

(**dowód** :

- wyrok Sądu Rejonowego w Ostrzeszowie z dnia 2 kwietnia 2012 r. w sprawie II K 66/12 – k. 151-156)

D. Z.nie jest chory psychicznie, ani upośledzony umysłowo oraz nie cierpiał w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu na zaburzenia psychotyczne lub inne zakłócenia czynności psychicznych. W czasie popełnienia zarzucanego mu czynu miał on zachowaną zdolność rozpoznania jego znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem.

(**dowód:**

- opinia sądowo – psychiatryczna – k. 138-142)

W dacie orzekania w przedmiocie procesu oskarżony D. Z.był osoba, która niedawno opuściła zakład karny. Był osoba poszukująca pracy, bezrobotną, utrzymującą się z renty chorej matki. Nie posiadał żadnego majątku.

Oskarżony był wielokrotnie karany, w tym za przestępstwa przeciwko mieniu. Za przypisane mu przestępstwa orzekane był kary pozbawienia wolności, zarówno z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, jak i kary bezwzględne.

(**dowody:**

- wyjaśnienia oskarżonego D. Z.– k. 122-124

- dane o osobie oskarżonego D. Z.– k. 161

- dane o karalności oskarżonego D. Z.– k. 110-112)

Oskarżany D. Z.w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do zarzucanego mu przestępstwa podnosząc jednocześnie, iż za ten czyn został już skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Ostrzeszowie z dnia 02 kwietnia 2012 roku w sprawie o sygn. akt II K 66/12.

Na etapie postępowania sądowego, w trybie art. 377 § 4 k.p.k., odczytano wyjaśnienia złożone przez oskarżonego w postępowaniu przygotowawczym, przy czym na rozprawie w dniu 19 kwietnia 2013 r. oskarżony oświadczył, iż do wszystkiego się przyznaje i złożył wniosek o wyznaczenie obrońcy z urzędu.

(**dowody:**

- wyjaśnienia oskarżonego D. Z.– k. 122-124

- oświadczenie skarżonego D. Z.złożone na rozprawie w dniu 19 kwietnia 2013 r. – k.232)

W świetle poczynionych ustaleń faktycznych, Sąd zważył, co następuje:

Oskarżonemu D. Z.należało przypisać sprawstwo i winę relacjonowane do zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu przestępnego.

Sąd, w części istotnej dla rozstrzygnięcia w przedmiocie procesu części, dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego złożonym w postępowaniu przygotowawczym i następnie ujawnionym w stadium jurysdykcyjnym, gdyż były one logiczne, nie były dotknięte przymiotem niespójności, a nadto nie pozostawały w sprzeczności z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym, wziętym pod rozwagę przy ustalaniu stanu faktycznego tzn. z zeznaniami świadków oraz dowodami z dokumentów, co do negowania prawdziwości i autentyczności, których nie znaleziono podstaw.

Wskazać należy, iż oskarżony D. Z.przyznał się do występku wypełniającego znamiona z art. 286 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k., zaś wartościując wyjaśnienia oskarżonego, Sąd zwrócił także uwagę, iż na rozprawie w dniu 19 kwietnia 2013 r. oskarżony oświadczył, iż do wszystkiego się przyznaje. Jednocześnie należy zwrócić uwagę, iż analiza zarzutu z aktu oskarżenia, jak również przypisanego mu przestępstwa objętego wyrokiem Sądu Rejonowego w Ostrzeszowie polegającego na tym, iż „w dniu 4 sierpnia 2011 r. w S.w województwie (...)w salonie firmowym operatora sieci komórkowej (...)Sp. z o.o. przy ulicy (...)doprowadził przedstawiciela tego operatora do niekorzystnego rozporządzenia jego mieniem w ten sposób, że posługując się dowodem osobistym wystawionym na nazwisko M. R.o numerze (...)i podając się za tą osobę zawarł umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych o numerze (...)zobowiązując się do korzystania z usług telekomunikacyjnych tego operatora przez okres 24 miesięcy, co było warunkiem zakupu w ofercie promocyjnej za 199 zł apatytu telefonicznego Samsung S 5830 wartości 1099 zł i jednocześnie podrobił podpisy M. R.na umowie w pozycji „czytelny podpis Abonenta”, na oświadczeniu w pozycji „czytelny podpis Klienta” oraz na wniosku o przeniesienie numeru do sieci P.w pozycji „czytelny podpis Klienta”, po czym nie mając zamiaru wywiązać się z umowy ani uiścić zapłaty za usługi telekomunikacyjne zrealizował usługi wartości 262,76 zł czym spowodował łączne straty na szkodę (...) Sp. z o.o. w wysokości 1162, 76 zł” nie pozwala na akceptację stanowiska oskarżonego, iż za zarzucany mu czyn został on już prawomocnie skazany. Tożsama w tym aspekcie jest jedynie kwalifikacja prawna oraz miejsce popełnienia czynu oraz zbliżony czas działania oskarżonego, lecz przypisane mu przestępstwo w niniejszym wyroku stanowi dalszy etap przestępczego działania D. Z.i skierowane było względem innego poszkodowanego.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków z uwagi na to, że były one jasne, logiczne i konsekwentne, a nadto skorelowane i powiązane z pozostałymi dowodami uwzględnionymi przy ustalaniu stanu faktycznego, ze szczególnym uwzględnieniem dowodu o charakterze obiektywnym, tj. nie pochodzącym od źródła zainteresowanego orzeczeniem w przedmiocie procesu, w postaci opinii biegłego z zakresu analizy pisma ręcznego. Tym samym przytoczone stanowisko oskarżonego przyjęte w niniejszym procesie pozostawało zgodne wnioskami wypływającym z opinii w/w biegłego.

Przechodząc do dalszej części rozważań podnieść należy, iż sprawcą czynu stypizowanego w art.286 § 1 k.k. jest ten, kto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Przedmiotem ochrony przestępstwa opisanego w art.286 § 1 k.k. jest majątek jakiegokolwiek podmiotu, a więc nie tylko przysługujący osobie dokonującej niekorzystnego rozporządzenia. Wprowadzenie w błąd oznacza, że sprawca swoimi podstępными zabiegami doprowadza inna osobę do mylnego wyobrażenia o rzeczywistym stanie rzeczy (tak B. Michalski [w:] Kodeks karny. Część szczególna. Tom II. Komentarz pod red. A. Wąska, Warszawa 2004, s.859).

W analizowanej sytuacji oskarżony doprowadził pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem podrabiając podpis M. R..

Tym samym wyczerpał on całokształt stawowych znamion strony przedmiotowej przypisanego mu czynu stanowiącego, podlegające prawnokarnemu wartościowaniu, przestępstwo oszustwa z art. 286 § 1 k.k. Przypisując sprawcy popełnienie przestępstwa określonego w art. 286 § 1 k.k. należy wykazać, że obejmował on swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim (kierunkowym) nie tylko to, że wprowadza w błąd inną osobę (względnie

wyzyskuje błąd), ale także i to, że doprowadza ją w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem - i jednocześnie chce wypełnienia tych znamion (tak: wyrok SN z 03 lipca 2007 r., II KK 327/06, OSNwSK 2007/1/1498).

W ocenie Sądu oskarżony swym działaniem wypełnił znamiona podmiotowe zarzucanego jemu występku.

W związku z tym, że przestępstwo opisane w art. 286 § 1 k.k. należy do grona tzw. przestępstw materialnych, dla jego dokonania niezbędnym jest, by zachowanie sprawcy wywołało określony w ustawie skutek w postaci niekorzystnego rozporządzenia mieniem, który to skutek, o czym była mowa wyżej, nastąpił.

Natomiast odnosząc się do analizy normatywnej przypisanego D. Z. czynu przestępnego z art. 270 § 1 k.k. to należy wskazać, iż sprawcą przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. jest ten, kto, w celu użycia za autentyczny, podrabia lub przerabia dokument.

„Podrobienie” dokumentu polega na sporządzeniu go „na nowo”. Podrobienie dokumentu oznacza sporządzenie przez sprawcę nowego nieautentycznego dokumentu, stanowiącego imitację dokumentu autentycznego. Stanowi sporządzenie dokumentu przy zachowaniu pozorów, jak gdyby dokument ten pochodził od innej osoby, a nie od sprawcy. Istotą tej czynności jest nadanie przez sprawcę fikcyjnemu dokumentowi pozorów pochodzenia od innej osoby (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 05 marca 2003 r., III KKN 165/01, niepubl.). Zatem dokument jest podrobiony, jeżeli nie pochodzi od osoby, w której imieniu został sporządzony.

Zarazem zamiar użycia dokumentu podrobionego (przerobionego) jako autentycznego nie musi być ściśle sprecyzowany, tj. sprawca nie musi mieć na uwadze wykorzystania fałszyfikatu w określonej sytuacji – wystarczy, że fałszuje dokument w celu jego użycia w przyszłości, w bliżej nieokreślonych sytuacjach (J. Wojciechowski: Kodeks karny. Komentarz. Orzecznictwo, Warszawa 1998, s. 473). Zarazem oczywiste jest, iż sprawca podrobienia (przerobienia) dokumentu może działać z zamiarem użycia go przez inną osobę. Konstrukcja rozpatrywanego przestępstwa składa się zatem z trzech odrębnych, jednakowo karygodnych zachowań tj. podrabiania lub przerabiania dokumentu oraz posługiwania się sfałszowanym dokumentem. Wynika to z przyjęcia przez ustawodawcę założenia, iż stworzenie fałszywego dokumentu, a następnie – posługiwanie się nim, jednakowo naruszają zaufanie do instytucji dokumentu.

Definicję legalną pojęcia dokumentu, na gruncie sensu largo prawa karnego, kształtuje przepis art. 115 § 14 k.k. stanowiąc, że dokumentem jest każdy przedmiot (...), z którym związane jest określone prawo, albo który ze względu na zawartą w nim treść, stanowi dowód prawa, stosunku prawnego lub okoliczności mającej znaczenie prawne. Zarazem w doktrynie i orzecznictwie prawa karnego materialnego termin „dokument” interpretowany jest teleologicznie bardzo szeroko, za czym przemawia kryminalnopolityczna potrzeba ochrony powszechnej wiarygodności różnego typu przedmiotów mających znaczenie dla obrotu prawnego (tak A. Wąsek [w:] M. Kalitowski, Z. Sienkiewicz, J. Szumski, L. Tyszkiewicz, A. Wąsek: Kodeks karny. Komentarz. Tom II, Gdańsk 2001, s. 414).

W niniejszej sprawie istniały pełne podstawy do uznania, iż D. Z. dopuścił się występku zarzucanego mu aktem oskarżenia. Zasadne bowiem stało się uznanie, że D. Z. przez to, iż podpisał umowę sprzedaży telefonu komórkowego nazwiskiem M. R. dopuścił się on podrobienia dokumentu opisanego w konkluzji skargi zasadniczej.

Tym samym uzasadnione stało się przyjęcie, iż oskarżony wyczerpał zarówno ustawowe znamiona strony przedmiotowej i podmiotowej przypisanego mu czynu z art. 270 § 1 k.k.

W dalszej kolejności wskazać należy, iż sprawcą przestępstwa z art. 275 § 1 k.k. jest ten kto posługuje się dokumentem stwierdzającym tożsamość innej osoby albo jej prawa majątkowe lub dokument taki kradnie lub go przywłaszcza. Strona przedmiotowa przestępstwa z § 1 polega na posługiwaniu się, kradzieży lub przywłaszczeniu dokumentu stwierdzającego tożsamość innej osoby albo jej prawa majątkowe. „Posługiwanie się” oznacza tyle co użycie czegoś jako środek, narzędzie do osiągnięcia jakiegoś celu. Na gruncie analizowanego przepisu „posługiwanie się” należy rozumieć jako okazywanie cudzego dokumentu jako własnego lub powoływanie się na jego treść (por. wyrok SA w Krakowie z 10 listopada 1999 r., II AKa 189/999, KZS 1999, z. 11, poz. 28).

W sposób tożsamy, jak w przypadkach przeanalizowanych powyżej, w rozpatrywanej sprawie istniały pełne podstawy do uznania, iż D. Z. dopuścił się występkę zarzucanego mu aktem oskarżenia z art. 275 § 1 k.k. Zasadne bowiem stało się uznanie, że D. Z. posłużył się dowodem osobistym M. R..

Kontynuując wskazać należy, iż stosownie do treści art.1 § 3 k.k. jednym z elementów warunkujących byt przestępstwa jest wina jego sprawcy rozumiana najogólniej jako - umiejscowiony poza stroną podmiotową czynu zabronionego - negatywny, z punktu widzenia oceny prawnokarnej, stan podmiotowy sprawcy towarzyszący mu w czasie popełnienia czynu przestępnego, charakteryzujący się możliwością postawienia mu zarzutu zachowania niezgodnego z normą sankcjonowaną zdekodowaną z właściwego przepisu prawa, przy jednoczesnym istnieniu po jego stronie realnych i obiektywnych możliwości uczynienia jej zadość.

W niniejszej sprawie istniały pełne podstawy do przypisania oskarżonemu winy relacjonowanej do przypisanego mu czynu przestępnego. Dopuścił się przestępstwa umyślnego. Wreszcie brak jakichkolwiek podstaw faktycznych do przyjęcia istnienia po jego stronie ustawowych, tudzież pozaustawowych okoliczności uchylających winę.

Ustaliwszy, że czyny oskarżonego kwalifikować należy jako bezprawny, karalny i zawiniony, zważyć trzeba, czy ów czyn uznany winien być także za karygodny, co oznacza, że obowiązkiem Sądu jest także ocenić stopień jego społecznej szkodliwości, po myśli art.1 § 2 k.k.

W tym miejscu godzi się wskazać, że „stopień społecznej szkodliwości czynu” jest tą immanentną cechą czynu, która pozwala na odróżnienie czynów błahych od poważnych i uznanie za przestępstwo tylko takich, które faktycznie i realnie szkodzą określonym dobrom jednostki, bądź dobru społecznemu. Ta zmienna cecha czynu, który formalnie wyczerpuje wszystkie znamiona danego typu czynu zabronionego, podlega indywidualnemu stopniowaniu i w zależności od konkretnych okoliczności podmiotowych, jak i przedmiotowych może być bądź to znikoma, bądź nieznaczna, bądź w końcu wysoka lub nawet szczególnie wysoka. Katalog okoliczności wyznaczających stopień społecznej szkodliwości czynu ma charakter zamknięty i został przez ustawodawcę określony w treści przepisu art.115 § 2 k.k. Po myśli zaś powołanego przepisu prawa, przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę: rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

Przy wymiarze oskarżonemu kary w pierwszej kolejności, stosownie do treści art.53 § 1 k.k., uwzględniono znaczny stopień winy oskarżonego oraz ukształtowany na tożsamym pułapie stopień społecznej szkodliwości zarzucanego mu czynu przestępnego.

Sąd merytoryczny akceptuje zapatrywania, iż na stopień winy wpływ mają takie okoliczności, jak: poziom rozwoju intelektualnego i emocjonalnego sprawcy, stan jego wiedzy, doświadczenie, zdolności w zakresie percepcji, normalność sytuacji i okoliczności, w których sprawca działał oraz dostrzegając, iż w świetle tych zapatrywań do okoliczności obniżających stopień winy zalicza się: nieznaczne przekroczenie wieku odpowiedzialności karnej, działanie w warunkach zaskoczenia, brak czasu do namysłu, prowokację pokrzywdzonego, a wśród okoliczności stopień ten zwiększających wymienia się choćby: działanie z chęci zemsty, czy odpłatnie na zlecenie innej osoby.

Dlatego in concreto znaczny stopień winy oskarżonego determinowany był pełnym rozeznanem bezprawności i karygodności przypisanego mu czynu, jak również pełną możliwością dostosowania swego zachowania do obowiązującego porządku prawnego, przy jednoczesnym nie uczynieniu tego.

Znaczny stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu, stosowanie do treści art.115 § 2 k.k., determinowany był pierwotnie charakteryzującą go postacią zamiaru, gdyż zamiar bezpośredni z zasady zawiera w sobie szczególnie wysoki stopień kryminalnego bezprawia (por. wyrok SN z 28.05.1979 r. VI KRN 7/79, OSNPG z 1976 r., nr 1, poz. 1). Nadto wpływ nań miał rodzaj naruszonego przez oskarżonego dobra, albowiem przedmiotem ochrony, którego dotyczy przestępstwo określone w art.286 § 1 k.k. jest mienie, na straży którego stoi Konstytucja

Rzeczypospolitej Polskiej (art. 21). Również, na stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu kwalifikowanego z art.270 § 1 k.k. i 275 § 1 k.k. wpływ miał rodzaj naruszonego przez niego dobra. W związku z tym, w charakterze okoliczności obciążających, uwzględniono naruszenie przez oskarżonego swym zachowaniem chronionego prawem dobra (pewność obrotu dokumentów).

W charakterze okoliczności łagodzących przy wymiarze oskarżonemu kary, na podstawie art.53 § 2 k.k., uwzględniono jego właściwości i warunki osobiste, gdyż jest on osobą o względnie ustabilizowanej pozycji życiowej, zmierzającą do unormowania swojego życia, podjęcia pracy i roztoczenia opieki na chorą matką .

Reasumując rozważania poczynione na tle wymiaru kary Sąd doszedł do przekonania, że w świetle całokształtu dyrektyw wymiaru kary i okoliczności jej wymiar w niniejszej sprawie warunkujących, swe indywidualno- i ogólnoprewencyjne (w ramach prewencji generalnej pozytywnej) cele pozwoli spełnić orzeczona kara wymierzona w wyroku, a mianowicie 6 miesięcy pozbawienia wolności.

W ocenie Sądu, wymierzenie oskarżonemu kary w wymiarze 6 miesięcy pozbawienia wolności, będzie dla niego jedyną adekwatną, a zarazem sprawiedliwą i wyważoną karą. Dokonując wyboru rodzaju i wysokości kary Sąd kierował się zasadą by orzeczona kara nie przekroczyła tak stopnia winy oraz jak również, by była ona adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu.

Sąd odrębnej analizie poddał zasadność zastosowania wobec oskarżonego probacyjnego środka w postaci warunkowego zawieszenia wykonania wymierzonej kary pozbawienia wolności.

Stosownie do treści art.69 § 1 k.k. zastosowanie wskazanego środka probacyjnego opiera się przede wszystkim na względach prognostycznych, co oznacza, że całokształt dotychczasowego postępowania sprawcy uzasadniać ma przyjęcie, iż będzie on w przyszłości przestrzegał porządku prawnego, a w szczególności nie popełni przestępstwa. Dodatkowo zastosowanie tego środka probacyjnego winno być poprzedzone analizą jego wpływu na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa (tak SN w uzasadnieniu uchwały składu 7 sędziów z 21.11.2001 r., I KZP 14/00, OSNKW z 2002, nr 1-2, poz. 1), jak również okoliczności popełnienia zarzucanego sprawcy czynu (tak SA w Krakowie w wyroku z 30.09.1998 r., II Akr 184/98, Prok. i Pr. z 1999, nr 4, poz. 15).

W niniejszej sprawie Sąd doszedł do przekonania, iż wobec oskarżonego istniały okoliczności uzasadniające warunkowe zawieszenie wykonania wymierzonej mu kary pozbawienia wolności na okres próby trzech lat.

Mając na uwadze wzięte pod rozwagę dyrektywy wymiaru kary, a także dostrzegając to, że oskarżony popełnił przestępstwo umyślne, którego skutkiem było spowodowanie szkody w wysokości przyjętej w wyroku, Sąd doszedł do przekonania, że w pełni uzasadnione będzie orzeczenie wobec niego środka karnego w postaci obowiązku naprawienia szkody zgodnie z brzmieniem art. 46 § 1 k.k. na rzecz M. C..

Orzeczenie w przedmiocie dowodów rzeczowych znajduje odzwierciedlenie w przywołanym przepisie prawa.

Mając na względzie omówione już możliwości majątkowe oskarżonego, Sąd w całości zwolnił oskarżonego D. Z.od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Konsekwencją orzeczenia w przedmiocie procesu stało się rozstrzygnięcie odnośnie kosztów zastępstwa procesowego dla obrońcy z urzędu znajdujące oparcie w dyspozycji przywołanych przepisów prawa, przy uwzględnieniu terminów rozpraw przed Sądem I instancji oraz przy uwzględnieniu, iż postępowanie przed Sądem toczyło się w trybie zwyczajnym.